

Sygn. akt: I C 1127/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Żelewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Bronk –Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2019 r. w G.

sprawy z powództwa **J. O.**

przeciwko (...) **S.A. V. (...)** z siedzibą w **W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda J. O. kwotę 3.959,14 zł (trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 14/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 września 2018r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 778,10 zł (siedemset siedemdziesiąt osiem złotych 10/100) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda J. O. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 145,69 zł (sto czterdzieści pięć złotych 69/100) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 201,17 zł (dwieście jeden złotych 17/100) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt **I C 1127/18**

UZASADNIENIE

Powód J. O. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. o zapłatę kwoty 6.880,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: 6.480,41 zł od dnia 05 września 2018 roku oraz od kwoty 400 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dnia 04 sierpnia 2018 roku w G., z winy kierowcy posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ należący do niego

pojazd. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 4.914,88 zł. Powód bezskutecznie odwołał się od decyzji ubezpieczyciela.

W ocenie powoda pozwany zaniżył wysokość przyznanego odszkodowania o kwotę 6.480,41 zł, ustaloną na podstawie prywatnej kalkulacji, której koszt wyniósł 400 zł i której to kwoty powód również żąda w niniejszym procesie.

(pozew – k. 5-9)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Zdaniem pozwanego wypłacone odszkodowanie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany stał na stanowisku, że wysokość odszkodowania nie może stanowić źródła bezpodstawnego wzbogacenia po stronie powodowej przez przyjęcie teoretycznych kosztów naprawy i niezasadne przyjęcie do naprawy cen części typu O.

Jeśli chodzi o żądanie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji, to zdaniem pozwanego nie zasługuje ono na uwzględnienie gdyż zostało wypłacone powodowi.

(odpowiedź na pozew – k. 32-40)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 04 sierpnia 2016 roku w G. pojazd powoda marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony przez kierowcę pojazdu, posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: akta szkody na płycie CD – k. 46a)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany decyzją z dnia 13 września 2016 roku przyznał powodowi kwotę 7.421,25 zł tytułem odszkodowania, w tym 7.021,25 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu i 400 zł zwrotu kosztów sporządzenia opinii rzeczoznawcy. Powód odwołał się od decyzji, jednak pozwany odmówił.

(dowód: akta szkody na płycie CD – k. 46a, kalkulacja naprawy nr 10/08/2 – k. 15-20, faktura nr (...) – k. 21, dowód wpłaty nr (...) – k. 22)

Celowe i niezbędne koszty naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałych w wyniku szkody z dnia 04 sierpnia 2016 roku, przy zastosowaniu stawek za prace blacharskie i mechaniczne w wysokości 112,10 zł/rbg i prace lakiernicze w wysokości 124,75 zł/rbg oraz przy zastosowaniu cen części typu O wynoszą 10.980,39 zł brutto. Poniesiona przez powoda szkoda ma charakter szkody częściowej.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego P. T. – k. 55-74)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów P. T..

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych w postaci akt szkody, czy też korespondencji stron. Również żadna ze stron nie podnosiła zarzutów co do autentyczności tych dokumentów. Niemniej, za pozbawione znaczenia dowodowego należało uznać kalkulacje kosztów naprawy sporządzone przez strony. Kalkulacje te zostały wykonane przez strony, a zatem odzwierciedlają stanowiska procesowe stron i nie stanowią wiarygodnego i obiektywnego dowodu na okoliczność ustalenia wysokości kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. W powyższym zakresie Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów P. T.. Opinia ta została zdaniem Sądu sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, a nadto została wyrażona w sposób jasny, zrozumiały i nie zawiera luk czy sprzeczności. Przedstawione przez biegłego wnioski co do wysokości kosztów naprawy pojazdu są kategorię, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Uznając zatem, iż złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd uczynił ją podstawowym materiałem dowodowym, na którym oparł rozstrzygnięcie w sprawie, tym bardziej, że nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowiły przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392). Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż pomiędzy stronami nie było sporu, co do okoliczności kolizji drogowej z dnia 04 sierpnia 2016 roku i winy kierowcy posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń i tego, że odpowiedzialność za szkodę ponosi pozwany w związku z zawartą ze sprawcą umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyjął bowiem odpowiedzialność za szkodę. Spór koncentrował się na wysokości szkody.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego celowe i niezbędne naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda, powstałych w wyniku przedmiotowej szkody wyniosły 10.980,39 zł brutto.

Dalej należy wskazać na zasadność zastosowania w naprawie cen części nowych i oryginalnych z logo producenta typu O. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do zastosowania części innych aniżeli wskazane przez biegłego w opinii przy zastosowaniu zalecanej przez producenta pojazdu technologii naprawy. Celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu przed kolizją, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Zatem dopiero, gdy pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego można mówić, iż szkoda została naprawiona, a obowiązek ubezpieczyciela wygasa. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por.: uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, Prok. I Pr.-wkł. (...), LEX 1129783, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323).

Powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z 16 maja 2002 r., z 12 kwietnia 2018r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615, z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, LEX nr 175463). Nie ma natomiast żadnych podstaw do różnicowania sytuacji poszkodowanego, który mógł nie naprawić pojazdu przed wypłatą świadczenia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 26.07.2017r., I Ca 235/17, LEX nr 2344625).

Jeśli natomiast chodzi o wysokość stawek za prace naprawcze, to Sąd ostatecznie uznał, że w rozpatrywanym przypadku należy zastosować średnie stawki obowiązujące w dacie szkody na rynku lokalnym ustalone przez biegłego na podstawie stawek stosowanych przez 20 warsztatów naprawczych różnej kategorii. Podkreślić należy, iż przyjęcie stawki ustalonej przez pozwanego nie może powodować obniżenia wysokości szkody poniesionej przez powoda, gdyż ta kształtuje się w oparciu o ceny rynku lokalnego przedstawione przez biegłego w opinii (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51). Uwzględnienie zaniżonych kosztów naprawy – odbiegających od cen rynku lokalnego – stanowiłoby naruszenie zasad określonych w przepisach art. 361 k.c. i art. 363 k.c. i prowadziłyby do nieuzasadnionego zaniżenia wypłaconego odszkodowania. Powódka nie byłaby bowiem w stanie naprawić szkody za tak niskie stawki.

Przesądżając powyższe, ustalając wysokość należnego powódce odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe wyrządzonej wskutek przedmiotowego zdarzenia, Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych P. T., z której wynika, że celowy i niezbędny koszt naprawy uszkodzeń w samochodzie powoda, przy zastosowaniu wskazanych wyżej stawek według cen części nowych i oryginalnych typu O, wyniósł 10.980,39 zł brutto.

W tym stanie rzeczy – zgodnie z opinią biegłego – Sąd przyjął, iż niezbędny i celowy koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji objęty żądaniem pozwu, jest zasadny w zakresie wynikającym z opinii biegłego P. T., to jest wskazanej powyżej kwoty. Biorąc pod uwagę kwotę wypłaconą powódce przedprocesowo tytułem kosztów naprawy pojazdu w wysokości 7.021,25 zł, do zapłaty pozostała kwota 3.959,14 zł, którą na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c., art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd zasądził w punkcie I. wyroku wraz z odsetkami ustawowymi zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c., a także na podstawie art. 455 k.c.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił w pkt. II wyroku, w tym również w zakresie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii w kwocie 400 zł, która została wypłacona powodowi przez pozwanego przed wytoczeniem powództwa na podstawie ustnej ugody. Powyższe twierdzenie, zawarte w odpowiedzi na pozew nie zostało zakwestionowane przez powoda, a nadto wynika z dokumentów zawartych w aktach szkody tj. spisu notatek z rozmów z powodem oraz pisma pozwanego z 13.09.2019r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. (stosunkowe rozdzielanie) w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.). Powód wygrał proces w 58 %, pozwany – w 42 %. Koszty poniesione przez powoda to opłata sądowa od pozwu (345 zł), opłata za czynności pełnomocnika w stawce minimalnej (1.800 zł), opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczka na poczet opinii biegłego (500 zł). Koszty poniesione przez pozwanego to opłata za czynności pełnomocnika w stawce minimalnej (1.800 zł). Po wzajemnym skompensowaniu należności w stosunku, w jakim strony wygrały proces Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 778,10 zł.

Ponadto w punkcie IV. i V. sentencji wyroku na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (niepokryta zaliczką część wynagrodzenia biegłego w wysokości 346,86 zł) – zgodnie z proporcją, w jakiej strony przegrały proces, tj. nakazując ściągnąć od powoda kwotę 145,69 zł, natomiast od pozwanego kwotę 201,17 zł.